

[Arbejds- og Socialministeren.]

videlse af Arbejdstiden er dels som nævnt, at der ikke ved andre offentlige Tilskudsarbejder, der er iværksat med Bekæmpelse af Arbejdsløsheden som Hovedformaal, saasom Landvindings- og Grundforbedringsarbejder, er foreskrevet nogen Nedsættelse af Arbejdstiden, dels at den hidtidige Bestemmelse om 40 Timers Arbejdsugen i mange Henseender har virket uheldigt og bl. a. har medført en uheldig Fordyrelse af Beskæftigelsesforanstaltningerne som Følge af, at Entreprenørernes Materiel ikke kan udnyttes i samme Omfang som ved andet Arbejde.

Ogsaa med Hensyn til den Kreds, til hvilken Tilskud kan ydes, foreslaas der en Ændring. I Henhold til den nuværende Beskæftigelseslov ydes der Tilskud til Arbejder, som iværksættes af Staten, Kommunerne eller private Institutioner, naar Bekæmpelse af Arbejdsløsheden har været et væsentligt Formaal for Iværksættelsen af Arbejdet, og herved har man i Praxis forstaaet „private Institutioner“ som kun omfattende ikke-erhvervsmæssigt drevne Institutioner, f. Eks. L.A.B. o. lign. Det har imidlertid, særlig naar der var Tale om ønskelige produktionsfremmende Arbejder, været følt som en Mangel, at der i intet Tilfælde var Adgang til at støtte Gennemførelsen af Arbejder, som iværksættes af private. Der stilles derfor nu Forslag om, at der, naar særlige Grunde taler herfor, kan ydes Tilskud ogsaa til Beskæftigelsesforanstaltninger, som iværksættes af private Enkeltpersoner.

Endvidere indeholder Forslaget en Bestemmelse om, at der efter Omstændighederne kan ydes Tilskud til Omskoling af arbejdsledige, idet Erfaringerne baade her fra Landet og fra Sverige har paavist Nytten af at gennemføre Omskolingskursus for visse Arbejdere.

Til Slut vil jeg gerne nævne, at man under Hensyn til, at der til Stadighed maa antages at være et vist, om end varierende Behov for Iværksættelse af offentlige Tilskudsarbejder, der fortrinsvis forbeholdes de længst ledige, ikke har ment paa Forhaand at burde begrænse Lovens Gyldighedsperiode til et vist Aaremaal. Det maa herved ogsaa understreges, at det har vist sig at være af særlig Værdi, at de Beskæftigelsesforanstaltninger, som skal indsættes mod Arbejdsløsheden, foreligger færdigprojekterede og administrativt færdigbehandlede, inden Arbejdsløsheden indtræder. I hvilket Omfang Statens Tilskudsydelse vil blive aktuel, vil afhænge baade af de kom-

mende Aars Beskæftigelsesforhold og naturligvis ogsaa af, hvilke Midler der af Lovgivningsmagten til enhver Tid maatte blive stillet til Raadighed til dette Formaal.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):
Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 219 af 1. Maj 1923 om Omsætningsafgift af Chokolade- og Sukkervarer m. m.*

Forslaget gaar ud paa at ændre de Bestemmelser, der gælder, naar Afgiften af Chokolade- og Sukkervarer skal beregnes af Detailprisen. Det drejer sig altsaa om en rent teknisk Ændring.

Afgiften beregnes normalt af Engrosprisen, men i Tilfælde, hvor den afgiftspligtige Virksomhed sælger direkte til Forbruger, maa man tage sit Udgangspunkt i Detailprisen, da der ikke findes nogen Engrospris. Man har saa beregnet et Fradrag svarende til den normale Detailhandlerfortjeneste og konstruerer altsaa Engrosprisen ved at trække den beregnede Normalavance fra Detailprisen. Indtil 1940 var dette Fradrag i Loven fastsat til 25 pCt., men ved Lov Nr. 547 af 31. Oktober 1940 blev Fradraget sat op til 30 pCt. Fra Prismyndighedernes Side blev der imidlertid senere fastsat en Maksimalavance for Chokolade- og Sukkervarer, der laa betydelig under de 30 pCt., som man havde regnet med i Chokoladeafgiftsloven, og ved Forlængelsen i Oktober 1945 af Loven om de midlertidige Forbrugsafgifter foretoges der bl. a. en Ændring i denne Lov, hvorefter man i Tilfælde af Detailbeskatning skal beregne Afgiften af Detailprisen med Fradrag af 30 pCt., dog saaledes, at Fradraget ikke kan overstige de til enhver Tid af Priskontrolraadet fastsatte højeste Detailavancer for de paagældende Varer. Samtidig med denne Lovændring blev den højeste Detailavance for alle Chokoladevarer af Prisdirektoratet fastsat til 22½ pCt. af Detailprisen, og det er altsaa dette Fradrag, der skattemæssigt benyttes for Tiden.

Det kan imidlertid vise sig sigtsmæssigt at fastsætte forskellige Maksimalavancer for de forskellige Varer, men dette vil i beskatningsmæssig Henseende medføre uheldige Konsekvenser, idet man da ved Afgiftsberigtigelse efter Detailpris skal benytte forskellige Fradrag ved Beregningen af den afgiftspligtige Værdi.

Jeg skal derfor, efter at Sagen har været drøftet med Prisdirektoratet, foreslaa,